

# Chuyện vượt biển

Ngọc Anh

Tôi mạn phép không kể lý do tại sao tôi bỏ quê hương tôi, vượt biển tìm sang xứ người xa lạ. Không chỉ một vài lý do lớn nhỏ như thời đất nước chiến tranh người chết còn được đưa về đem chôn, vậy mà tới khi hòa bình về rồi -như người ta rêu rao- người sắp chết nằm trước mặt mà không được phép cứu. Nhưng có hàng ngàn lý do để con người không thể sống được như một con người. Vì thế tôi vượt trốn ra ngoài biển lớn với một chút hy vọng mình sẽ được cứu và được sống như một con người, như con người đã từng sống trước khi lá cờ đỏ chụm phủ xuống quê hương miền nam của tôi.

Sau nhiều chuyến đi thất bại, lần nào tiền cũng mất, có lần tù đầy, đầu bị cạo trọc, thả về,.. rồi có một lần chiếc ghe chở tôi và vài chục người khác ra được ngoài biển lớn. Ra tới biển lớn chưa chắc đã đến được bến bờ tự do...

Chạng vạng tối, lúc những hàng dừa nước ven bờ chỉ còn là những bóng đen in lên chân trời mờ xám, lúc không nhìn rõ mặt người đối diện nữa, chúng tôi từ những chiếc xuồng nhỏ, tách khỏi những con rạch, bơi nhẹ tìm ánh đèn dầu mờ mờ của chiếc ghe như đã hẹn

trước với người đưa khách. Sông ông Đốc khúc gần cửa biển rộng mênh mông, cách bờ hơn trăm thước, cầm cây dầm cầm xuống là đục lóp sinh non bên dưới, khác hẳn con sông Sài gòn chỉ cần ra cách bờ chừng năm thước là đã hụp mắt đầu rồi. Chiếc ghe đầu đầu đó giữa dòng sông mênh mông này.

*- Máy cha ráng tìm phụ tui coi ánh đèn ở đâu. Nếu không tui mình đành phải trở về. Tui thấy máy cha thất công xuống tới đây, không tìm được ghe, phải đi về uống lăm. Đèn không có cháy sáng hoai. Lâu lâu nó mới chớp lên vài ba cái rồi tắt, nên tìm hoai mới được.*

Anh Được chèo xuồng thúc bọn tôi, mà anh không thúc, bọn tôi cũng mở hết con mắt ra tìm. Tìm hoai rồi cũng gặp, chúng tôi trèo lên chiếc ghe khá lớn vào lúc trời đã tối đen.

Chiếc ghe dài khoảng 8 thước, ngang hơn 2 thước chút đỉnh linh linh trên sóng nước. Chiếc ghe nhỏ nên chẳng trang bị được máy lớn như tôi thường được nghe, nhưng chưa hề thấy như máy 3 lốc đầu bạc, 4 lốc đầu xanh ....., ghe tôi đi chỉ được gắn cái máy đuôi tôm nhỏ xíu.

Gắn máy nhỏ để khỏi bị nghi ngờ ghe này để vượt biên, máy nhỏ tiếng máy cũng nhỏ ít bị máy đồn biên phòng nghe được, dễ đi thoát hơn. Có người nói vậy. Có

lẽ điều đó đúng nên khoảng gần sáng, chân trời mới ửng xanh mờ, mặt trời còn lâu lắm mới lên, tôi nhìn quanh không thấy bến bờ đâu nữa. Có tiếng ai đó mừng rỡ: *Thoát rồi bà con ơi. Mình ra tới biển rồi. Tài công của mình là ai vậy cả. Giỏi quá!*

Chiếc ghe lại linh bình trôi đi, mặt biển phẳng lì, êm thật êm, nước biển trong xanh. *- Cái cục đá bên phải kia là hòn gì vậy bây? Ai ở Rạch giá, Cà mau có biết mình đi tới đâu rồi không?*

Không một ai biết để trả lời cho bà già lên tiếng hỏi đó hết. Hòn Cù Tron hay hòn Tre, hòn Dài, hòn Ráy chẳng ai biết. Chỉ có thể chắc chắn là chưa ra khỏi hải phận của Việt Nam. Ghe cứ linh bình chạy êm êm, chúng tôi yên tâm nằm đợi mong ghe sớm ghé bờ Thái Lan hay Indo gì đó. *Anh Tài công ơi, anh biết đường đi không vậy?*

Đi theo hướng này, - ngón tay anh chỉ thẳng về phía mũi ghe, giữa biển trời mênh mông không biết đó là đông, tây, nam bắc gì ráo - chừng hai ngày là tới Thái Lan. Còn nếu đi Nam Dương thì xuống đây chút xíu. Đi đâu cũng được miễn là mau tới là được rồi. Có ai có nước không cho xin miếng, khát nước quá.

Nước uống hả, khỏi lo mà. Tui mang theo nhiều lắm. Chuẩn bị cả tháng trời. Nước trong khoang phía trước đó. Ai ở đằng trước mức



cho bà đây miếng nước đi.

Nắp khoang phía mũi ghe mở lên, đầu người thò vô, ngẩng lên, rồi la lớn: *Tui thấy có chùng một ca nước trong đó thôi hà. Phải chỗ này hông?*

- Xạo hoài. Tao đổ cả chục thùng nước vô đó mà. Bà con tránh ra cho tui đi lên coi.

- Ừ, mày lên coi lại con.

Chết rồi. Vậy là nước chảy hết rồi. Chắc hồi tối sóng đánh mạnh làm nứt dầu chai, chảy nước ra ngoài hết rồi. Chết mẹ làm sao đây. Còn bao nhiêu ráng mức hết đồ vô cái gì đựng để dành.

Hi hục cũng được một chai nước lờ lợ, mằn mặn gần như nước biển, không thể uống được, đành bỏ.

Chuyện nước đã trở thành một vấn đề nóng hổi không giải quyết được nên từ từ lặng yên. Mọi người ai cũng chịu đựng, im lặng để không phải phí nước miếng, đang cần trong lúc này.

- Bánh lái ghe bị gãy rồi. Minh có mang đồ sửa theo không bà Sáu?  
- Cái gì? Bánh lái gãy rồi hả? Con ơi, có gì để sửa ghe không vậy con? Nó bị cái gì vậy chú tài công?

Bánh lái chắc bị sút đinh. Bây giờ không bẻ lái được nữa! Đồ nghề sửa ghe thì không có rồi. Chú tìm dây cột bánh lái lại được không?

Tôi nhào ra phụ hai anh tài công sửa bánh lái, tìm được một cọng kềm, nhảy xuống nước cột bánh lái vô cái chốt trở lại. Ghe chạy được một hồi, bánh lái lại hư, sửa lại, chạy tiếp, lại hư, sửa lại chạy tiếp cho tới lúc ...

*Ai ở dưới lườn ghe, thấy thùng xăng đâu không đưa giùm lên. Máy sắp hết xăng rồi.*

Máy đuôi tôm được châm đầy bình. Máy chạy ụt ịt thêm một chút rồi tắt hẳn. Tài công giạt máy chạy mấy lần không kết quả, mở nắp bình xăng ra xem lại, la lớn: *Chết rồi, cái này đâu phải xăng! Dầu mà. Ai mua xăng giùm bà vậy bà Sáu? Còn bình nào khác không vậy?*

Bà Sáu nhìn ông Con. Ông Con nhìn lại: *Tui mua xăng mà. Làm sao biết được máy thằng đó nó đưa dầu!*

- Chứ không phải mày cầm tiền của tao đi đánh bài, thua, rồi mày đi mua dầu về gạt tao!

- Không có đâu bà Sáu. Tui cũng đi ở đây mà, vợ con tui cùng đi chung nữa chứ bộ. Tui đâu có đi hại mình với gia đình tui đâu chứ. Cái này là tại mấy thằng bán xăng nó gạt tui.

Từ lúc đó, chiếc ghe chỉ còn trôi giạt theo dòng nước, linh bình trên mặt biển, mặc cho gió nước đẩy đưa. Máy đuôi tôm mới tinh, có lẽ

vừa chạy hết bình xăng đầu tiên. Chúng tôi trên ghe chưa được 12 tiếng đồng hồ. Ánh nắng mặt trời gay gắt thêm lên, mỗi người được chia cho một nắp bi đồng nước do người nào đó mang theo. Sóng nước đưa ghe xuống vịnh Thái lan, vào tay bọn đánh cá hải tặc... như nhiều ghe khác, ghe tôi đi cũng bị bằm dập, cái sóng cái chết kề cận nhau. Cái khát và tủi nhục chùng chất lên cao.

Bốn ngày trôi qua, bốn mươi người trên ghe đói khát, bằm dập. Chiếc ghe cũng tàn tạ đi nhiều. Nó là loại ghe để đi trên sông, không có khả năng chịu sóng gió của biển, nên sau bốn ngày nước biển ri vô nhanh hơn. Chúng tôi mệt lã người không còn sức tát nước nữa. Chiếc ghe đã lún sâu hơn vào nước. Mặt



nước còn cách be ghe khoảng một gang tay. Mặt trời đã chìm xuống khỏi mặt nước, gió thổi mạnh hơn. Sóng lượn nhiều hơn, ghe chao qua lại. Màn đêm tối đen từ từ phủ chụp xuống. Bốn bề tối đen. Bầu trời nhiều mây. Ánh sáng của những vì sao yếu dần trên cao thẳm.

Ở chân trời phía nào đó bỗng sáng lên. Ánh sáng như từ một thành phố nhỏ phía đó hắt lên mây làm chúng sáng lên, nổi hẳn lên trong bóng đêm đen dày đặc.



Mọi người mừng rỡ.

Nhìn kia. Ở đó chắc là một thành phố. Chắc là dàn khoan. Nghe nói trên dàn khoan ban đêm họ đốt đèn sáng như ban ngày vậy. Nếu là dàn khoan thì nó phải cháy đèn từ sớm rồi, đâu có tới bây giờ mới cháy. Hay là tàu hàng quốc tế chạy ngang qua. Đợi chút xem nó có tới gần không thì biết. Nếu tàu hàng chạy qua làm sao họ thấy mình mà cứu. Làm sao bơi ghe lại gần đó coi nó là cái gì. Nếu là dàn khoan thì mình trèo lên.

Không có một cây dầm nào trong tay. Chúng tôi vài người lấy mảnh ván từ bánh lái ghe làm chèo quây quây. Dù chỉ sáng lơ mờ anh tài công cũng ngứa mắt:

*- Máy người nghĩ sao mà đòi chèo ghe này tới đó. Đây là biển chứ đâu phải trong rạch đâu. Cầm mấy miếng ván đó chòm chòm quơ quơ làm lật ghe chết hết cả lũ bây giờ ???*

Có cách nào làm cho họ thấy mình không hả? Nghĩ thử coi, làm sao cho họ thấy mình chớ. Đốt lửa lên. Họ thấy lửa sáng lên ở giữa biển là họ biết có người gặp nguy hiểm thế nào họ cũng tới cứu.

Mọi người mừng vui, niềm hy vọng được cứu dâng cao. Còn gì mừng hơn trong cảnh sắp chìm vào biển rộng lại có người đến cứu. Một cái thau nhôm đưa ra phía mũi ghe, rồi dầu từ máy đuôi tôm lấy ra, mấy miếng củi làm dầm bơi

khi này, hộp quẹt của ai đó đưa ra, chúng tôi đốt lên ánh lửa hy vọng. Phụ với lửa tất cả mọi người cùng la lớn hy vọng tiếng kêu sẽ vang xa đến tận phía chân trời sáng sáng đó. Lửa càng lớn, dầu càng nóng, bắt lửa lớn hơn, gió thổi tới mạnh hơn phụ lực với dầu, lửa cao hơn, hơi nóng tỏa lan ra.

*- Hồng được, hồng được rồi. Lửa lớn quá. Coi chừng cháy ghe. Làm sao dập tắt lửa đi bây ơi.*

Tìm cách hắt cái thau đó xuống nước đi. Cẩn thận đừng để nó rớt vô ghe là chết hết cả đám đó. Ra tới biển mà để chết cháy là vô duyên lắm nghe. Ai nói gì kỳ cục xui xẻo vậy. Ai ngồi kế bên bịt miệng nó lại đừng cho nói nữa.

Cái thau lửa được cẩn thận đẩy xuống biển, tắt ngún. Niềm hy vọng cũng tắt theo. Mọi người vẫn nhìn theo ánh sáng nhân nhật ở chân trời đó. Nó vẫn còn ở đó. Chắc là dàn khoan dầu rồi. Nhưng làm sao tới đó được. Vô phương. Mọi người nhìn nó hoài tới mỗi một rồi chìm vào giấc ngủ tự lúc nào.

Huuuuuuuuuuuuuuuuuh.

Tiếng còi tàu thật lớn vang động giữa không trung, biển khơi. Không ai kêu ai, tất cả đều mở mắt nhìn lên. Trời vừa lơ mờ sáng xanh, chân trời vừa có một chút ánh vàng của mặt trời chiếu lên.- Cái gì vậy? Chắc có tàu đi ngang qua. Mọi người bật dậy nhìn chung

quanh. Một chiếc tàu sắt thật lớn đang từ từ tới gần. Có tàu cứu mình rồi bà con ơi. Ừ tàu bự quá. Không biết nó có cứu mình không hả? Tàu này của nước nào, có ai biết không vậy? Ừ, cờ nước nào lạ quá. Không phải cờ tam tài của Pháp, cũng chẳng phải cờ Mỹ.

Tàu này sơn đen, sơn đỏ. Sao tao nghi quá. Chắc tàu cộng sản Liên xô quá bây ơi. Lúc rày chỉ có mấy nước cộng sản mới đi qua đây thôi. Chắc cộng sản anh em với nhau nên tụi nó giúp nhau bắt vượt biên chứ gì!

*- Máy đưa bây có đưa nào biết tiếng Mỹ tiếng Liên xô gì đó, nói nó đi đi, đừng cứu mình nữa. Để tao lạy nó cảm ơn. Bà Sáu chủ ghe lên tiếng, rồi bà hướng về tàu lớn lạy luôn năm sáu cái.*

Thầy kê, nếu nó đưa mình về Việt Nam ở tù vài năm, thả ra mình tìm đường trốn nữa. Chứ mình ở đây cũng sắp chết rồi. Nếu nó bắt mình đem về trả cho tụi Việt Nam thì mình có đường về nhà, chứ đem qua Liên Xô, bỏ vô Tây Bá lợi Á là chết nguyên đám. Chết rồi không biết có đường về Việt Nam hay không! Mong sao nó đi luôn đừng có cứu mình chi hết. Thà chết ở biển hơn ở Liên Xô.

Bao ngày mong đợi tàu cứu vớt hay đến được một bến bờ nào bình yên. Vậy mà bây giờ một chiếc tàu sơn đen sơn đỏ đến cứu, cả đám lại lo lắng.



- “Đây là tàu ...” Từ trên boong tàu cao ngất đó, một người cầm loa phóng thanh nói vọng xuống, vì tàu còn khá xa nên tiếng còn tiếng mất, nhưng cái giọng „bắc kỳ“ thì không thể lầm lẫn được.

Thôi đúng rồi! Tàu của Cộng sản anh em tụi nó rồi. Cái giọng bộ đội bắc kỳ này ở đâu cũng giống nhau. Thôi đành số. Ra tới đây rồi còn bị bắt về Việt Nam ở tù. Tức thiệt!

- „Đây là tàu Cap-Anamur của Cộng Hòa Liên Bang Đức. cứu người ty nạn...” Tiếng còn tiếng mất..

Cộng Hòa Liên Bang Đức chắc là nước Đức hồi thế chiến rồi? Nhưng mà sao có ai biết không? Vậy là không phải Liên Xô rồi. Chắc là nước Đức cộng sản anh em chứ gì!

Mọi người vẫn chần chừ, nhìn lên chiếc tàu to lớn e ngại. Chờ tàu khác đến cứu hay về Việt Nam ?? Mặc kệ. Nếu nó muốn bắt mình thì xuống mà bắt. Ai không muốn chết



giữa biển thì đi lên theo về Việt Nam. Ôi số phận, số phận.

- „Đây là tàu của Tây Đức, tàu Cap-Ana-

mur đi vớt người Việt ty nạn ....” cũng tiếng còn tiếng mất. Nhưng hai chữ Tây Đức mới thực huyền diệu, cũng cái giọng bắc kỳ đó nhưng hình như không còn bộ đội nữa.

Tàu Tây Đức bà con ơi. Tàu Tây Đức. Tàu Tây Đức. Minh được cứu rồi. Minh được tự do rồi.

Cám ơn Trời Phật. Con được cứu rồi. Không bị bắt về Việt Nam nữa.

Ông Phú, một cựu nhân viên hành chánh của Việt Nam Cộng Hòa, bị bắt tù đến bán thân tê liệt mới được thả về, trốn theo vượt biển cùng một cô con gái nhỏ, nước mắt tuôn trào mừng rỡ , hàm cứng đơ cũng reo „Cầu Cây Lức, Cầu Cây Lức hả“. Có lẽ ông là người mừng nhất, vì cuộc sống của ông và cô con gái nhỏ từ đây không còn sợ hãi bám theo nữa.

Tất cả chúng tôi được vớt lên tàu lúc 8 giờ sáng ngày mừng một Tết năm Nhâm Tý 1982. Ly nước trà đường cho những người vừa được vớt thật ngon, pha những giọt nước mắt vui mừng.

Chiếc ghe đưa chúng tôi đi được đục lỗ cho chìm vào biển rộng. Từ trên tàu nhìn lại chiếc ghe từ từ chìm xuống, ai cũng rùng mình

Chiếc ghe mình đi tưởng nó lớn, bây giờ mới thấy có chút nộ. Vài người đi tìm ông người Việt theo trên tàu giọng bắc kỳ hỏi này hỏi thăm, sau đó mới biết ông là bác sĩ:

- *Hên quá có anh là người Việt làm trên tàu này. Cũng mừng vừa sáng sớm đã có tàu tới cứu rồi. Anh làm việc trên tàu này hả?*

Radar của tàu đã phát hiện ra ghe các anh từ đêm hôm qua rồi, nhưng vì trời tối, rất khó cho công tác vớt người. Vớt lại thấy biển cũng êm nên chúng tôi ngừng lại xa xa tránh không lại gần ghe các anh gây nguy hiểm, nhưng cũng đủ gần để canh chừng, chặn tàu đánh cá Thái Lan. Đêm qua, nhìn ông nhòm, thấy các anh đốt lửa làm chúng tôi lo quá. May là mọi chuyện qua đi không xảy ra điều gì đáng tiếc. Từ đó, vài người trong chúng tôi chẳng ngủ được, cứ mong trời sáng.

- *Trời vừa hùng sáng là đến cứu các anh liền. Cứu được các anh, chúng tôi cũng mừng lắm!*

Cám ơn, cám ơn tất cả những con người xa lạ, chưa bao giờ gặp, chưa hề quen, không chút trách nhiệm gì với chúng tôi, đã lo lắng đến mạng sống chúng tôi và cứu chúng tôi.

Kể lại: Ngọc Anh.  
Cap 40/219/220.

